

праці «Передсмертні думки XIX століття у Франції» (1904). Серед його філософських праць: «Значення філософії» (1888), «Грецькі софісти» (1888), «Філософія в її сутності, значенні та історії» (1918—1919). Філософ-ідеаліст, у теорії пізнання — релятивіст і скептик. В останній період життя робив спроби переглянути свої філософські погляди під впливом марксизму-ленінізму. Проте йому не вдалося піднятися до глибокого розуміння цього великого революційного вчення.

вісника» (з 1899). Наук. діяльність як фольклорист почав у 1895. Осн. праці: «Коломийки» (1905—1907), «Гайки» (1909), «Колядки і щедрівки» (1914), «Етнографічні матеріали з Угорської Русі» (1897—1914). 36. «Народні оповідання про опришків» була удостоєна Російською АН премії ім. І. П. Котляревського (1913). Вивчав культуру народу в тісному зв'язку з соц.-екоп. умовами життя трудящих. Одне з останніх видань — «Вибрані статті про народну творчість» (1966). Відомий також як мовознавець, літературознавець, учений-славіст, перекладач, редактор і видавець прогресивної української, російської, світової літератури. Чл. іноземн. наук. т-в.

Глушков Віктор Михайлович (24.VIII 1923—30.I 1982) — вчений у галузі математики, кібернетики та обчисл. техніки, акад. АН СРСР (1964), акад. АН УРСР (1961; чл.-кор. 1958), засл. діяч науки УРСР (1978). Чл. КПРС з 1958. Н. в Ростові-на-Дону. Закінчив Ростовський ун-т (1948). У 1948—1956 працював в Уральському лісотехн. ін-ті (Свердловськ), у 1956—1957 — зав. лаб. Ін-ту математики, у 1957—1982 — директор Ін-ту кібернетики (до 1962—Обчисл. центр) АН УРСР. Віце-президент АН УРСР у 1962—1982. Наук. праці присвячені сучасн. алгебрі, теорії автоматів, теорії електронних обчисл. машин, економ. кібернетиці, теорії автоматизованих систем управління та систем штучного інтелекту. Під його керівництвом створено кілька типів цифрових обчисл. машин. Засновник наук. школи в галузі теор. кібернетики. Чл. багатьох зарубіжн. академій наук і наук. т-в. На XXIII—XXV з'їздах Компартії України обирався чл. ЦК. Герой Соц. Праці (1969). Деп. Верхов. Ради СРСР 8—10-го скликань. Ленінська пр. (1964), Держ. пр. СРСР (1968, 1977), Держ. пр. УРСР (1970).

Гисденко Борис Володимирович (н. 1.I 1912) — математик, акад. АН УРСР (1948; чл.-кор. 1945). Н. в Сльмб'єрську (тепер Ульяновськ). Закінчив Саратовський ун-т (1930). Працював у Івановському текстильному ін-ті (1930—1934) та Моск. ун-ті (1934—1945). У 1945—1960 — зав. відділом Ін-ту математики АН УРСР, у 1955—1958 — його директор. Одночасно — проф. Львів. (1945—1950) та Київ. (1950—1958) ун-тів. Чл. Президії АН УРСР — голова відділення у 1956—1958. З 1960 — проф. Моск. ун-ту (з 1965 — зав. кафедрою). Осн. дослідження стосуються теорії ймовірності (граничні теореми для суми незалежних величин, теорія масового обслуговування, теорія надійності), матем. статистики, матем. аналізу та історії математики. Повністю розв'язав питання про умову збіжності розподілів сум незалежних величин до всіх можливих для них граничних розподілів. Пра-

КПРС з 1944. Н. в Москві. Закінчив Моск. ун-т (1927). У 1931—1935 працював у Біол. ін-ті ім. К. А. Тимірязєва, у 1935—1937 — в Ін-ті генетики АН СРСР. У 1937—1963 — зав. відділом Ін-ту зоології АН УРСР, у 1963—1968 — заст. директора Ін-ту мікробіології та вірусології АН УРСР. У 1968—1973 — зав. сектором, в. о. директора Ін-ту молекулярної біології і генетики АН УРСР, з 1973 — зав. відділом цього ін-ту. Одночасно в 1937—1941 та 1944—1948 — зав. кафедрою Київ. ун-ту. Наук. праці стосуються генетики і молекулярної біології. Зробив висновок про важливу еволюційну роль адаптивного генет. поліморфізму, що увійшов у сучасне вчення про початкові «тапи видоутворення». Відкрив мутагенну дію екзогенних ДНК й запропонував гіпотезу, що пояснює молекулярний механізм цієї дії. Основоположник робіт з молекулярної біології і генетики ентмопатогенних вірусів. Одержав перші в світі експерим. дані про можливість зворотної передачі генетичної інформації від РНК до ДНК. Чл. Президії Всесоюзного т-ва генетиків і селекціонерів ім. М. І. Вавилова. Держ. пр. УРСР (1981).

Гіляров Олексій Микитович (20.XII 1855 — 7.XII 1938) — філософ, акад. АН УРСР (1922). Н. в Москві. Закінчив Моск. ун-т (1880), з 1885 — приват-доцент цього ун-ту. З 1891 — проф. Київ. ун-ту. Після Великої Жовтневої соц. революції продовжував наук. та пед. діяльність у вузах Києва. Наук. інтереси поширювались також на хімію та літературу. Автор ряду досліджень з проблем орг. хімії, а також літературознавчої

Гнатюк Володимир Михайлович (9.V 1871 — 6.X 1926) — фольклорист та етнограф, чл.-кор. Російської АН (1902), акад. АН УРСР (1924). Н. в с. Велесів (тепер Тернопільської обл.). Після закінчення Львів. ун-ту (1898) працював у Наук. т-ві ім. Шевченка у Львові, протягом багатьох років був редактором «Етнографічного збірника», організатор і редактор «Українсько-руської видавничої спілки» (з 1898), один з редакторів «Літературно-наукового